

Doodgaan en weer opstaan

*Preek voor de 1^e doopdienst van EG Capelle
n.a.v. Rom. 6:3-4*

Evangelische Gemeente Capelle aan den IJssel houdt vandaag haar eerste doopdienst. Dat is toch wel heel bijzonder voor een kleine, jonge gemeente die nog geen drie jaar bestaat! Iets om dankbaar voor te zijn, het is vandaag een feestdag! God gaat met mensen een heel verschillende weg en heeft vier gemeenteleden het verlangen gegeven om zich te laten dopen. Dat is indrukwekkend en ontroerend. Maar... hoewel ik de feestvreugde niet wil bederven, moet ik toch zeggen, dat het nóg indrukwekkender kan. Ik weet namelijk van een gemeente die nog geen dag bestond en toen direct al een doopdienst hield! Tijdens die doopdienst werd die gemeente in één klap maar liefst ruim 25 keer zo groot: van 120 leden naar 3000. (zie Hand. 1:15) Ja, daar kan EG Capelle natuurlijk niet tegenop...

Kennen jullie die kerk ook? Het was de kerk van Jeruzalem vlak nadat de Here Jezus naar de hemel was gegaan. Op de 50e dag na Pasen kwam God terug bij de discipelen, doordat zij de Heilige Geest kregen uitgestort. En dat was goed te merken: ze kregen tongen als van vuur op hun hoofden, het geluid van een plotselinge windvlaag klonk en eenvoudige vissermensen spraken ineens in vreemde talen. Heel veel mensen kwamen een kijkje nemen wat er aan de hand was. Sommigen dachten dat de discipelen dronken waren, daarom stond Petrus op en hij hield een geweldige toespraak. Daarin legde hij uit wat er aan de hand was. Hij vertelde over de Here Jezus, die door God was gestuurd om de mensen te wijzen op de Vader in de hemel.

Deze Jezus was de Messias, de beloofde Verlosser, de Koning waar ze al eeuwen op hadden gewacht. Maar de mensen wilden niet naar Hem luisteren, ze hebben de Here Jezus zelfs aan het kruis geslagen. Ze herkenden hun Koning niet en vermoordden Hem als een misdadiger. Maar Petrus vertelde enthousiast dat de Here niet dood is gebleven, maar weer levend werd en daarna naar de hemel is gegaan om te zitten aan de rechterhand van zijn Vader. En dan gebeurt er iets bijzonders.

Lees maar eens mee in Handelingen 2:36-41: Petrus eindigde zijn toespraak:

“... Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten, dat God Hem en tot Here en tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt.”

Toen zij dit hoorden, werden zij diep in hun hart getroffen, en zij zeiden tot Petrus en de andere apostelen: Wat moeten wij doen, mannen broeders? En Petrus antwoordde hun: Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal. En met nog meer andere woorden getuigde hij, en hij vermaande hen, zeggende: Laat u behouden uit dit verkeerde geslacht.

Zij dan, die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.

De mensen die naar Petrus hadden staan luisteren, waren heel erg geschrokken. Nu pas hadden ze in de gaten, wat ze gedaan hadden door de Jezus te laten kruisigen. *Wat moeten wij doen*, vragen ze dan ook bijna wanhopig. Gelukkig heeft Petrus de oplossing: Ze moeten zich bekeren en laten dopen. En dan wordt misschien wel de grootste doopdienst uit de geschiedenis gehouden: 3000 mensen bekeren zich en worden gedoopt!

Maar wat is de 'doop' eigenlijk? Ja, iemand die gedoopt wordt gaat helemaal kopje onder in het water, maar waarom is dat? Kijk eens goed naar het woordje DOOP. Je kunt heel makkelijk onthouden wat de doop betekent als je het woord in tweeën deelt: do – op. De doop is DOodgaan en weer OPstaan.

Niet écht doodgaan natuurlijk! Het zou toch niet best zijn, dat degene die gedoopt wordt niet levend uit het water tevoorschijn komt! De doop is een symbool, een teken, een illustratie om de boodschap beter te begrijpen. Bijvoorbeeld wat er wordt bedoeld met 'de doop is doodgaan en weer opstaan.'

Dat het zo is, staat heel duidelijk in de brief aan de Romeinen. Lees maar weer mee: *... weet gij niet, dat wij allen, die in Christus Jezus gedoopt zijn, in zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen. (Rom. 6:3-4)*

We zullen deze tekst eens beter gaan bekijken, in twee stappen:

1. Dopen is doodgaan,
2. Dopen is opstaan, weer levend worden, opnieuw geboren worden.

1. Dopen is doodgaan

De doop is een soort begrafenissen, zegt Paulus. Hoe zit dat dan? Als je niet echt dood gaat, wat wordt er dan mee bedoeld?

Om dat te begrijpen, wil ik weer naar het verhaal uit Handelingen 2 kijken. Tegen wie staat Petrus daar te praten? Kijk maar eens in vers 5 en vers 14: hij heeft het tegen joodse mensen en mensen die voor de joodse feesten in Jeruzalem waren – de Jodengenoten. Dat waren gelovige mensen, die wisten wie de Here God is. Maar tegelijk waren het ook mensen, die mede schuldig waren aan de dood van de Here Jezus. Petrus zegt tegen deze joden, dat ze zich moeten bekeren. Wat is dat eigenlijk? Bekeren is omkeren of terugkeren. En dan bedoelt Petrus, dat ze terug moeten keren naar wat de Here graag wil. Ze moeten weer gaan luisteren naar God. Want zelfs mensen die in God geloven, luisteren heel vaak niet naar Hem. Eigenlijk gaan we toch liever ons eigen gang?

Mensen hebben het altijd moeilijk gevonden om gehoorzaam te zijn. Dat zag je al bij de eerste mensen, Adam en Eva. Ze wisten best wat God graag wilde, maar ze deden het niet. En vanaf dat moment was er een breuk ontstaan tussen God en de mensen. Adam verstopte zich voor God en durfde niet eens uit de bosjes tevoorschijn te komen toen God hem riep. Zonde maakt meer kapot dan je lief is...

Herken je dat? Dat je door je eigen schuld een breuk hebt gemaakt tussen jou en anderen? Of heb je als kind nooit stiekem een beetje geld of wat snoep gepakt had van je moeder? Dan was het vast minder prettig om je moeder onder ogen te komen, zelfs als ze het niet eens in de gaten had... Of je hebt echt ruzie met iemand op je werk of in de straat. Stel je voor dat je elkaar dan ineens tegenkomt in de stad, terwijl het nog niet uitgepraat is. Dan sta je met een heel raar gevoel tegenover elkaar. En dan ga je ineens nadenken over de vraag: groet je wel of groet je niet...? Nou, zo was het ook met Adam, Eva en God. Er was een verwijdering ontstaan, het was ineens niet meer zo 'zeer goed' als het was 'in den beginne'.

Maar... waarom kunnen we niet gewoon met Hem omgaan, zoals Adam dat deed vóóordat hij ongehoorzaam werd? Kan God onze foutjes dan niet met de mantel der liefde bedekken?

Het antwoord is eenvoudig: nee! Want dan zou God zichzelf en de mens niet serieus nemen. Dat moet ik natuurlijk wel even uitleggen, nietwaar?

Toen God de mens maakte, zag Hij dat het zeer goed was. (*Gen.1:31*) Er zat geen greintje kwaad in. De mens was een beeld van God en kreeg dan ook een koninklijke opdracht: onderkoning zijn van de aarde. De mens was vol van Gods goedheid en had Gods eigen adem ingeblazen gekregen – als enige schepsel! (*Gen. 2:7*) De goddelijke Ruach (dat is: adem, maar ook Geest) zorgde ervoor dat de mens in alles leek op zijn Schepper en Hem toegewijd was. Adam en Eva waren dus heilig en zuiver. Totdat ze door Satan werden uitgenodigd om kennis te nemen van het kwaad, het onheilige, het onzuivere. Nieuwsgierig naar die kennis besloten ze het uitdrukkelijke verbod van God te negeren en de gevolgen waren catastrofaal... Het zuivere, heilige en goede werd verdrongen door de zonde. Zoals één druppel vergif een fles zuiver bronwater onbruikbaar en levensgevaarlijk kan maken, zo mengde het gif van de zonde zich in het goede van de mens. Daarmee werd de mens onbruikbaar voor zijn goddelijke taak. Het was net als bij milieuvervuiling: het brengt een kettingreactie teweeg van ziekte en dood. Maar dat was nog niet het ergste. Doordat Adam en Eva onheilig waren geworden verspeelden ze hun vertrouwelijke omgang met de Heilige. Ze voelden dat zelf ook haarfijn aan: toen God hen opzocht, verstopten ze zich – hoe pijnlijk voel je daar de verwijdering, de scheiding! God is volmaakt heilig en zuiver en kan daarom absoluut niet tegen onheiligheid en onzuiverheid, het is Hem een gruwel. Het is compleet tegengesteld aan Zijn eigen karakter: het is goed tegenover kwaad, heiligheid tegenover onheiligheid, liefde tegenover haat, leven tegenover dood. Dat zijn toch uitersten!

Als God zichzelf niet serieus zou nemen, zou Hij over die uitersten zijn schouders ophalen en zeggen: "Ach wat maakt het ook uit..." Maar wát betekent het dan nog dat God heilig en rein is? Dan zijn het lege begrippen!

Als God ons ménsen niet serieus zou nemen, had Hij ons nooit de keuze gegeven om Hem te gehoorzamen of niet. Dan waren we willoze robots óf redeloze dieren die gedreven worden door hun instinct. Maar wat zou het dan betekenen dat we de kroon op de schepping zijn; onderkoningen, geschapen naar Zijn beeld? Het zouden loze woorden zijn!

Nee, God nam zichzelf en ons wél serieus. De mens had ervoor gekozen om het kwaad de ruimte te geven en daarmee was de band met De Goede onmogelijk geworden. Gods heiligheid eiste, dat Hij eerlijk en rechtvaardig zou zijn: de mens kon niet meer in Zijn nabijheid komen. Dat betekent echter ook, dat de mens verstoken zou blijven van Gods leven, licht en liefde.

En daar zit nu ook het *lichtpuntje* voor ons. Als God érgens zuiver in is en heilig (toegewijd), dan is het wel in de liefde. Sterker nog: God en de liefde zijn één: *God is liefde!* (1 Joh .4:8, 16) Heilige liefde, toegewijde liefde... Hij kon het dan ook niet aanzien dat zijn schepping vergiftigd werd, daarvoor hield Hij er té veel van.

Daarom bedacht Hij een uniek reddingsplan, een plan dat Nieuw Leven zou geven aan iedereen die de doodstraf had verdiend. Maar hoe kun je de doodstraf krijgen en daardoor een nieuw leven krijgen? Een moordenaar die in Amerika op de elektrische stoel terecht komt, kan echt niet als een onschuldig mens verder leven, nadat hij zijn verdiende straf heeft ondergaan. Want dood is dood! Als ik zou willen sterven als straf voor mijn zonden, kan ik nog steeds niet bij God komen, want dan was ik dood. En hoe kan ik dan weer levend worden...

Er is maar één oplossing: iemand die sterker is dan de dood moet de straf ondergaan. Er is maar Eén Iemand sterker dan de dood: God zelf! Daarom werd Hij een mens zoals wij. Hij is voor ons gestorven, terwijl Hij absoluut onschuldig was. Maar Hij bleef niet dood, Hij is weer levend geworden door zijn goddelijke kracht! Dat is pas goed nieuws! De straf is betaald en God zet de deur van Zijn huis wagenwijd open, ook al heb je dat niet verdiend.

Dát is pas liefde, gévende liefde: *Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet.* (1 Joh. 3:16)

Als je dan ineens begrijpt wat Jezus ook voor jou gedaan heeft, wil je voortaan anders gaan leven. Dan wil je geen slechte dingen meer doen, maar worden zoals Hij. Je wilt zo graag anders zijn dan je eigenlijk bent. Dat slechte, zondige, ongehoorzame in jou moet dood: niet meer liegen, niet meer schelden, niet meer stiekem doen, niet meer opscheppen, niet meer... ga zo maar even door. Kijk, daar heb je het! Dat is bekeren – dat is het doodgaan, waar Petrus en Paulus het over hebben. Dat kost best wel moeite en het is niet altijd leuk. Maar je wilt heel graag weer leven samen met de Here God, zoals Adam en Eva in het paradijs. Eigenlijk wil je zo zijn als Jezus is, je met Hem vereenzelvigen, weer echt beeld van God zijn.

Maar hoe moet dat? Je hebt vast wel eens gemerkt, dat je steeds weer dezelfde fouten maakt en dezelfde zonden doet. Je doet nóg zo je best, maar het lukt gewoon niet. 't Is net als met kinderen die duimzuigen of nagelbijten; als een kind daar eenmaal aan begint, komt die er maar moeilijk van af. Je kunt allerlei vieze smaakjes op de duim of nagels smeren, maar de meeste kinderen likken dat er eerst af en gaan dan gewoon weer door met duimen of nagels bijten. Dat helpt dus niet echt.

Wat is een betere oplossing? Misschien moet zo'n kind iets gaan doen waar je twee handen bij nodig hebt, dan kom je minder gauw in de verleiding. Bijvoorbeeld knutselen of een computerspelletje spelen, dan zal het minder gauw in de fout gaan.

Zo is het ook bij het vechten tegen de zonde. Dat kost veel energie, misschien wel zoveel energie dat je er bijna aan kapot gaat. Beter is het om de energie te steken in iets positiefs. Zing bijvoorbeeld een lied voor God als je de verleiding van zonde niet kunt weerstaan. Probeer maar eens oprecht een psalm of opwekkingslied te zingen, terwijl je ondertussen op internet een pornosite of zo bezoekt... Ik denk dat je dan toch wel makkelijker de keuze kunt maken om niet verder te surfen.

De bijbel leert het ons ook: *Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede.* (Rom. 12:21) Vechten tegen de zonde wordt een overwinning als je je bezig houdt met het goede. En: *niemand is goed, dan God alleen.* (Mark. 10:18) Je bezighouden met de dingen van God, dat is eigenlijk weer terug naar af, naar zoals God het bedoelde met de eerste mensen. Leven in heiligheid, toegewijd voor de koninklijke taak.

Daarover heeft Paulus het ook, als hij schrijft over 'opstaan uit de dood' en 'wandelen in een nieuw of vernieuwd leven'. Zo komen we bij de tweede betekenis van dopen.

2. Dopen is opstaan, weer levend worden, opnieuw geboren worden

Ook dit is weer een plaatje bij wat de Bijbel daarover vertelt. Als je bij de doop helemaal kopje onder bent, kun je niet ademhalen, je bent als het ware dood, afgesneden van de zuurstofrijke lucht. Maar daar blijft het niet bij, je komt ook weer boven en je hapt weer naar adem. Het leven gaat door, maar het is nieuw geworden. Je wilt je niet meer bezighouden met zonde en slechte dingen, maar je wilt God met alles wat je doet een plezier doen. Dáár ga je je aandacht op richten. Dat is een heel andere manier van leven, je bent als het ware opnieuw geboren. Je laat het oude leven achter je en gaat groeien. Groeien in het doen van goede dingen. Je kunt dat best vergelijken met een 'echte' geboorte van een baby'tje. Vóóordat een baby geboren wordt, bestaat hij toch al? Hij leeft in de buik van zijn moeder, heel klein begonnen en steeds groter wordend. Zou zo'n baby'tje volwassen kunnen worden in de buik van zijn moeder? Nee, natuurlijk niet. Om volwassen te worden, moet die baby eruit. Dan laat hij het oude leven in de moederbuik achter zich. Dan pas kan hij verder groeien. De baby kan dat trouwens niet alleen. Hij heeft toch verzorging nodig? Hij moet toch met alles geholpen worden?

Zo is het ook met een gelovige, die het oude achter zich wil laten om te groeien voor God. Die kan dat ook niet alleen. God weet dat en Hij wil ons verzorgen en helpen met alles. Dat doet Hij door de Heilige Geest. Petrus zegt dat ook tegen de mensen die naar hem luisteren: *Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Here, onze God, ertoe roepen zal.* Als je je bekeert krijg je de Heilige Geest. Dat geldt voor de luisteraars van Petrus, maar ook voor ons, die verre zijn. Als je maar luistert naar het roepen van de Here, onze God. Hij houdt van jou en verlangt ernaar dat je voor altijd bij Hem woont. Hij roept en heeft er alles voor over, zelfs zijn eigen Zoon. Alles heeft Hij eraan gedaan om de weg naar de hemel weer open te maken. En dan stuurt Hij ook nog Zijn Geest, die in je wil wonen. Dat vind ik toch zó mooi! God wil graag dat we altijd bij Hem zijn en daarom wil Hij nu al bij ons zijn.

De Heilige Geest wil je helpen om te groeien, om goede dingen te doen. Hij wil in je hart wonen. Dat is toch wel een rare uitdrukking! Wat betekent het? Om dat te begrijpen gaan we even een beetje biologie herhalen.

Waar dient het hart voor? Het hart is een spier, die als het ware de motor van het lichaam is. Door de samentrekkende bewegingen wordt het bloed rondgepompt door grote en kleine aders. *“Bloed is een transportmiddel. In het bloed zitten allerlei werkzame stoffen en cellen die zorgen voor een warme en gelijkmatige toestand van het lichaam. Doordat bloed vloeibaar is komt het - via de bloedvaten - op alle plaatsen van het lichaam terecht. Daar verricht het de volgende taken:*

1. *Bloed vervoert en levert voedsel, zuurstof en andere essentiële stoffen aan lichaamscellen.*
2. *Het voert afvalstoffen af, die bij de verbranding van voedingsstoffen in de cellen vrijkomen.*
3. *Bloed helpt het lichaam beschermen tegen ziekten.*
4. *Bloed verdeelt de warmte over het lichaam en houdt de lichaamstemperatuur constant op 37 graden Celcius.”*

(Citaat uit een artikel over het hart op de website www.natuurinformatie.nl)

Als je van de Heilige Geest dus zegt dat Hij in je hart woont, dan geef je daarmee aan, dat Hij de motor is van je bestaan. Hij is de kern, die alles aanstuurt en voedt.

- Hij levert in de eerste plaats geestelijk voedsel en andere essentiële gaven voor een gezond geestelijk leven.
- Ten tweede zorgt Hij ervoor dat het afval uit ons leven verdwijnt: Gods Geest overtuigt ons namelijk van zonde en oordeel, maar ook van gerechtigheid. *(Joh.16:8)* Dat betekent dat je je eigen duisternis leert zien, maar ook dat je het verlangen krijgt om je te laten schoonmaken. Zo reinigt en heiligt de Geest van God je hart en lichaam. Alleen door de Heilige Geest kun je God als Vader aanroepen! *God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader.* *(Gal. 4:6, vgl. Rom. 8:15-16)*
- De Heilige Geest beschermt je in de derde plaats ook tegen geestelijke ziekte. Want waar God zijn plaats in mag nemen, daar heeft Satan geen plaats meer. Laat je dan ook door de Heilige Geest aansturen, dan raak je steeds meer immuun voor de aanvallen van de Tegenstander, zodat je gezond blijft.
- En hoe mooi is die vierde functie van het bloed: warmte geven. Ook dat doet de Heilige Geest! Wanneer je vervuld bent van Gods Geest, dan ben je vooral vervuld met heilige liefde. Liefde die je warm en blij maakt. Liefde die overstroomt naar anderen, als stromen van levend water.

Geweldig wat God allemaal voor ons in petto heeft als je met Hem wilt leven! Je krijgt een nieuw en eeuwig leven. De Here Jezus zegt dat overduidelijk in Johannes 6:47: *Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Wie gelooft, heeft eeuwig leven.*

Dat vind je terug in het symbool van de doop: je staat weer op, je krijgt een nieuw leven. Zeker weten? Ja, *voorwaar, voorwaar* betekent: let goed op, wat Ik nu ga zeggen is zeker waar en heel belangrijk. Jezus zelf is je garantiebewijs. *(vgl. Col.2:12)* Hij ging dood, maar stond ook op. Hij ging naar zijn Vader in de hemel en stuurde de Heilige Geest. Die woont in je en Hij is je tweede garantiebewijs: als de onsterfelijke God in je woont en je nooit in de steek laat, mag je zeker weten dat *jij* ook onsterfelijk bent en eeuwig zult leven. *(vgl. Ef.1:13-14)*

We gaan samenvatten wat we geleerd hebben.

Dopen is doodgaan en weer opstaan; delen in wat Jezus heeft gedaan. Hij ging dood voor óns en stond ook weer op voor óns. Als ik dat geloof, wil ik graag voor Hém leven en worden zoals Hij is. Ik wil één zijn met Hem en de zonden bestrijden door juist goede dingen te gaan doen.

Daar wil de Here me bij helpen, omdat ik dat niet alleen kan. De Heilige Geest woont daarom in mij. God is dus altijd bij mij, zelfs als ik dood ga. Dan mag ik naar de hemel, waar de Here Jezus nu al is. Daarom ben ik niet bang meer, want ik heb nu al eeuwig leven!

Dank U wel, Here Jezus, dat U voor mij bent doodgegaan, maar ook weer opstond. U bent de garantie dat ik ook mag opstaan uit de dood. Dank U wel, Heilige Geest, dat U in mij wilt wonen. Wilt U mij helpen om als een nieuw mens te leven en daarin te groeien? Wilt U mij zuiver maken en houden? Dan kan ik toegewijd aan U de taken uitvoeren, die U voor me hebt weggelegd – zodat ik tot een zegen ben voor de mensen om me heen. Dank U dat U de garantie bent dat God mijn Vader is, voor eeuwig.

Amen

Alblasserdam, 21 maart 2004

Zingen: Geest van hierboven, leer ons geloven
(Opwekking 383 – Liedboek voor de kerken 477)

Lezen: Colossenzen 2:11-15 en 3:1-17